

Népek missziája

A Pápai Missziós Művek magazinja • XV. évfolyam, 2. szám • 2021. Október

Ingyenes lap. Adományaikat a missziók javára köszönettel fogadjuk.

Missziós lettem!

Eucharisztikus kongresszus 1938-ban - Emlékezés

Segítség a Reménysugár Otthonnak

**Missziós tábor Szent József évében
Fény a sötét világban
Köszönőlevél Keralából
Nélkülözhetetlen víz**

♦ Afrika/Bangui – Afrikai Missziós Társaság: az olasz rendtartomány először küld misszionáriusokat Közép-Afrikába

Az Afrikai Missziós Társaság frissen szentelt papja, Davide Camorani a Közép-afrikai Köztársaságba készül, ahol két másik misszionáriussal együtt fog dolgozni a rend olasz tartományának első missziója keretében. Davide atyát, aki először is megtanulja a helyi szangó nyelvet, két rendtársa, Michele Farina atya és Carlos Bazzara atya fogja kísérni. Carlos atya, aki évekig dolgozott misszionáriusként Elefántcsontparton és Nigerben, olyan közép-afrikai fiatalokkal fog foglalkozni, akik misszionáriusok akarnak lenni. Az Afrikai Missziós Társaság imáival kíséri a három új misszionáriust, és az Úr védelmét kéri új missziójukhoz. (Agenzia Fides)

A rendőrség nyomozást indít azok ellen, akik megtévesztő információkat közölnek, hogy elkerüljék a pánikot. A járvány első évében Thaiföldön sikerült a vírusesetek számát csökkenteni a határok lezárásával és a külföldről érkezettek részére kötelező kéthetes karantén bevezetésével. (Agenzia Fides)

♦ Amerika/Venezuela – „A lehetlenség tanúi” – készüllet a Világmisszió Ünnepe

Az ezévi venezuelai püspöki konferencia keretében a PMM nemzeti igazgatója, Ricardo E. Guillén atya szólt arról, hogy a járvány az evangelizációs kezdeményezéseket is új kihívások elé állította. A 2021. októberi missziós kampány a venezuelai egyháznak lehetőséget akar nyújtani, hogy újragondolják a missziós munkájukat és eszmét cseréljenek tapasztalataikról és a jövőbeli kihívásokról. A 2021-es kampány mottója, amit Ferenc pápa az Apostolok Cselekedeteiből (4,20) választott a Világmisszió ünnepe küldött üzenetéhez: „Mi nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk.” A választott téma helyi viszonylatban így hangzik: „A misszionáriusok a lehetlenség tanúi.” (Agenzia Fides)

♦ Ázsia/Thaiföld – Álhírek és vakcinahiány

Thaiföld 10 tartományában éjszakai kijárási tilalom van. Az éjszakai repülőforgalom egész Thaiföldön szünetel. „Azok számára, akik Bangkokból és más piros zónákból érkeznek, karanténkötelezettség áll fenn” – mondja Ferdinando Pistore atya, aki „fidei donum” misszionáriusként működik Chiang Mai-ban. „Nincsenek megbízható hírek. Nincs elég ágy a kórházakban; a koronavírusos betegeknek az otthoni elkülönítést javasoljuk, bár ez nagyon nehéz. A fertőzések nem csökkennek.” A helyi sajtó szerint az egészségügyi hatóságok egy új variáns felbukkanását sejtik, amit az építkezéseken dolgozók hurcoltak be. A munkások nagy része pozitív tesztet produkált. A hatóság rémhírelles központja több mint 50 rémhírt jelentett, legtöbbjük koronavírusos vagy oltóanyagokkal kapcsolatos.

Tartalom

Hírek a világmisszió életéből	2
Sebastian atya íróasztala	3
Emlékezés az 1938-ban megtartott Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra	4
Pakisztán - ellentmondásos ország	6
Missziós lettem!	7
Segítség a Reménysugár Otthonnak	8
Missziós tábor a Szent József-évben	10
Fény a sötét világban	12
A tanulás célja a béke	14
Köszönet a keralai segélyszervezettől	16
A nélkülözhetetlen víz	18

Népek missziója

ISSN 2732-138X

Kiadja a Pápai Missziós Művek

Főszerkesztő, felelős kiadó:

P. Benvin Sebastian Madassery SVD, a PMM igazgatója
Szerkesztés és korrektúra: a PMM önkéntesei

Pápai Missziós Művek

1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.

Tel./fax: 06-1-226-4610

pmmmisszio@gmail.com • papaimisszio.hu

Nyomtatás: Pharma Press Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Fabók Dávid ügyvezető

Ez nagy szentség valóban

„Nem vagyok beteg, mégsem érzem jól magam. Tudom, hogy ezt az Oltáriszentség hiánya okozza. Ez az én gyógy-szerem.”

Ezek a szavak az egyik ismerős néni ajkáról fakadnak. Az Eucharisztikus Kongresszus ideje alatt a szokásostól eltérően nem tudtam elmenni hozzá megáldoztatni. Az egy hét szünetet nagyon nehezen viselte áldozás nélkül.

Ritkán találkozom olyan emberrel, aki ennyire át tudja élni az Oltáriszentségen keresztül áradó istenszeretetet. Órákon át készül, ünnepi ruhát vesz föl,

folyamatosan imádkozza a rózsafüzért, amíg az Oltáriszentséggel megérkezem hozzá. Ahogy belépek a házba, szép tiszta mosollyal fogad. Az áldozás után percekig csendben van. Csak azután szólal meg: „Velem van Jézuska! Boldog vagyok és teljesen jól vagyok.”

Világosan lehet látni az igazi örömet a 89. évéhez közelítő asszony arcán. Elkezd mesélni, mennyi minden jót tett vele a Jóisten azóta, hogy találkozunk. Érdekes módon mindenre pontosan emlékszik. Oly őszintén mondja el azokat a tapasztalatokat, hogy aki hallja, az is érzi, hogy Isten valóban jelen van az életében és átsegíti mindenben. Ezt a személyes tapasztalatot azért osztom meg Önökkel, hogy mi is hasonló szeretettel és lelkiülettel várjuk és fogadjuk az Oltáriszentséget.

P. Benvin Sebastian Madassery svd
a Pápai Missziós Művek
magyarországi igazgatója

♦ Európa/Lengyelország – Missziós animátorok iskolája 2021

Harminchárom egyházmegyéből mintegy hetvenen vettek részt a lengyel PMM által szervezett online-tanfolyamon, köztük 5 pap és 6 nővér, valamint laikusok. A nyitó szentmisét Maciej Będziński atya, a PMM nemzeti igazgatója mutatta be. Prédikációjában emlékeztetett arra, hogy ez az iskola majdnem negyedszázados: „Ma is szükségünk van jól képzett

emberekre, akik el akarják kötelezni magukat a missziós munka mellett. A PMM animátorai a „pápa kezei, szíve és esze”. Hangsúlyozta a misszió munkatársainak fontosságát: „Krisztus mindannyiunkat meghívott a misszióra, hitoktatóként, szülőként, papként vagy szerzetesnővéreként.” Előadásában a PMM hitterjesztési munkájáról beszélt, majd eszmét cseréltek a missziós kezdeményezésekről és ötletek megvalósításáról. A közös rózsafüzért Monika Juszka RMI nővér, a Gyermekmisszió nemzeti titkára vezette. Kü-

lönöző workshopok zárták a találkozót, majd a Szűzanya oltalmába ajánlották magukat a résztvevők. (Agenzia Fides)

♦ Óceánia/Pápua Új-Guinea – A katolikus egyház az ország stratégiai partnere

A szalézi Segítő Szűz Mária nővérei megáldmodtak és megterveztek egy műszaki iskolát nők számára. Az „Álmodj nagyot a nőknek” projekt megnyitotta az utat a Segítő Szűz Mária Műszaki Főiskola előtt. „Mélyen megtisztelő az Önök látogatása” – mondta Juliet De Leon szalézi nővér a projekt animátora Justin Tkatchenko-hoz és Powes Parkop kormányzóhoz fordulva. „Jelenlétük és támogatásuk megerősíti Pápua Új-Guinea elkötelezettségét a fiatalok nevelése és a jobb lehetőségek biztosítása iránt, és az Önök érdeklődését a nők egyenjogúsága iránt.” „A katolikus egyház nagy jelentőségű kezdeményezéséről van

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója magazin cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is.

Üzenetet honlapunkon keresztül is lehet küldeni:

<http://papaimisszio.hu>

- pmmmisszio@gmail.com
- Pápai Missziós Művek
1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.
- Tel.: (06-1)-226-4610

szó társadalmunk nőtagjai számára és a város nevében boldog vagyok, hogy támogathatom – mondta Parkop kormányzó. A katolikus egyház támogatása nélkül a kormány nem lenne képes elérni a fiatalokat, az egyház stratégiai partner a város és az ország számára.” (Agenzia Fides)

Emlékezés az 1938-ban megtartott Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra

A XXXIV. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus évkönyvében így emlékeznek meg a nagy eseményről, melyből szerkesztett részleteket adunk kedves olvasóinknak.

XI. Pius pápa 1936 novemberében beleegyezett, hogy az 1938. évi Eucharisztikus Világkongresszust Budapesten rendezzék meg, s erről november 30-án megjelentek Magyarország bíboros-hercegprímásának, Dr. Serédi Jusztiniánnak az egész magyar nemzethez szóló plakátjai.

1937. május 24-én Szentháromság vasárnapján kezdődött meg Magyarország Szent Esztendeje, erre rendelte el a magyar püspöki kar és az Előkészítő Eucharisztikus Bizottság Magyarország számára az előkészítő Szentév kihirdetését.

E napon az egész ország számára a Szent István Bazilikában ünnepélyes vesperás keretében tartották meg a Szentév megnyitását, ennek meg kellett ismétlődnie az ország minden plébániatemplomában. Utána díszgyűlést tartottak a Vigadóban, melyen részt vett Horthy Miklósné, az Eucharisztikus Kongresszus legfőbb védnöke is.

A kihirdetés napja csak kezdete volt az egész országot átjáró hatalmas lelki áradásnak, amely ettől kezdve méretekben eddig sohasem látott hitéleti megnyilvánulásokat és jeleneteket hozott Magyarország számára. Magyarország katolikus élete ettől a mozzanattól fogva teljesen az Eucharisztia sugárzása alá került.

A szervezés hatalmas munka volt, azt az Actio Catholica országos elnökségére bízta a magyar püspöki kar. Bizottságok egész sorát kellett felállítani.

1938. május 15-én az Egyházközi Munkásszakosztályok központi szervezete mutatkozott be mint a magyar katolikus erő új pillére. 25000 munkás vonult fel hitet tenni Krisztus mellett.

Május 22-én a rendőrség „megnyitotta” a kongresszust a Bazilikában, 3000 rendőr áldozott. Aznap délután előkészítő nagygyűlés volt az Ünnepi Csar-

nokban, melyen részt vett Dr. Serédi Jusztinián bíboros is. Ugyanezen a napon már Budapest felé utazott Eugenio Pacelli bíboros, pápai államtitkár a pápa követeként. Május 24-én este az Ünnepi Csarnokban fogadták a pápai legátust az egyházi és világi előkelőségek.

Május 25-én reggel szentmisével kezdődött a nap a Szent István Bazilikában, majd 10-kor az Egyetemi templomban engesztelő szentmisét mutattak be az alkoholizmus és élvezetvágy által elkövetett bűnökért.

A katolikus szellemi élet Budapesten időző képviselői a Vigadóban gyűlésen vettek részt. Délután a Hősök terén gyülekezett a százezres tömeg. A bíboros-hercegprímás beszéde után Hóman Bálint miniszter mondott beszédet. Majd Pacelli bíboros üdvözölte a kongresszust a pápa nevében. Este a kormányzó fogadást adott a Várban a pápai legátus tiszteletére.

Május 26-án, a kongresszus első napján a Hősök terén Párizs érseke celebrálta a szentmisét, amelyen 150000 gyermek először vette magához az Úr Testét.

A Bazilikában ez idő alatt papi-eucharisztikus gyűlés folyt, amelyen csak egyházi férfiak vehettek részt.

Az Ünnepi Csarnokban nemzetközi gyűlést tartottak, melyen különböző beszédek hangzottak el.

Este a város gyönyörű fényekben pompázott, az Oltáriszentséget a pápai legátus vitte körmenetben az Eötvös-térre, ahol felszállt a Szent István hajóra, és elhelyezte az emelvényen a Legméltóságosabb Oltáriszentséget. A hajó felfelé úszott, megkerülte a Margitszigetet, majd lefelé jövet megállt az Eötvös-téri megálló vonalában, és Pacelli bíboros áldást osztott az Oltáriszentséggel a világ négy tája felé. Utána a hajó tovább indult, a Petőfi-hídnál megfordult és vizszatért az Eötvös-térre.

Május 27-én reggel a Hősök terén szentmise volt a katonáknak. Ezalatt a Bazilikában keleti szertartású főpapi misét celebrált az athéni püspök.

Ugyanezen a napon megkezdődtek a szakosztályi ülések. Az első volt a nemzetközi missziós konferencia, ezután a magyar ifjúság gyűlése következett. Az

Eucharisztia és a katolikus akció címen is volt szakosztályi gyűlés, valamint az Eucharisztia és a család tárgykörrel is. Délután tartották a II. nemzetközi gyűlést. A Hősök terén éjszaka volt a férfiak szentségimádása, amelyen 150000-en vettek részt.

Május 28-án a szentmisét a missziókért mondták, és az Egyház egységéről konferenciát tartottak.

A magyar leányifjúság is ünnepi gyűlést tartott. Ezzel egy időben volt az Eucharisztia és a hitterjesztés kapcsolatainak tárgyalása. Gyűlést tartottak „A magyar falu népének és az Eucharisztiaának a kapcsolata” témában is. Ezen a napon délután volt a III. nemzetközi gyűlés.

Este az Operaházban Liszt Ferenc Krisztus-oratóriumát adták elő, melyen részt vettek a bíborosok, diplomaták, lovagrendek, püspökök, József főherceg, a kormányzó. A Parlament épületében ezalatt a felsőház és alsóház két elnöke fogadóestélyt adott, melyen részt vett Pacelli bíboros is.

Május 29-én a befejező napon a katolikus agrárifjúság díszgyűlését tartották az Ünnepi Csarnokban, majd a Hősök terén szentmisét pontifikált Pacelli bíboros. A mise végén a vatikáni rádióállomás leadóján keresztül a Szentatya

beszédét közvetítették. Zárásképpen a bíboros-hercegprímás intézett latin, majd magyar nyelvű beszédet a tömeghez.

Május 30-án Szent István jobb kezének megtalálását ünnepli az Egyház, s ez a nap a magyarság új szent évének kezdete volt. A Szent Jobbot a parlamentbe vitték reggel, majd a téren szentmise kezdődött, melyet Pacelli bíboros pontifikált. Ennek végeztével a Hősök terére vitték körmenetben a Szent Ereklýt. Itt a bíboros-legátus könyörgést mondott, majd a Szent Jobbot a jáki kápolnába vitték, az előkelőségek pedig elhagyták az ünnepség színhelyét.

A Szent Jobb ezek után megkezdte országjárását, először Esztergomba utazott az aranyvonattal, oda elkísérte a pápa követe is.

Végül eljött a búcsú ideje, Pacelli bíboros 31-én szállt vonatra a Keleti pályaudvaron, itt többek között Angelo Rotta pápai nuncius, Imrédy Béla miniszterelnök, a kormány tagjai és a főváros vezetői vettek tőle búcsút. Serédi Jusztinián bíboros-hercegprímás Nagykanizsáig kísérte el a pápai legátust.

(Forrás: A XXXIV. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus évkönyve 1938 Szent István Társulat, 1938)

Összeállította: **Szabó Bernadett**

Pakisztán - ellentmondásos ország

A cikk bemutatja Pakisztán sajátos történelmén keresztül a nők kiszolgáltatott helyzetét és a különböző növédelmi segélyszervezetek erőfeszítéseit.

A Föld legmagasabb csúcsai, a világ egyik legfiatalabb lakossága, atomhatalom a nagy szegénység közepette, lakói közt tízből négy analfabéta. Angol gyarmati hagyományok találkoznak a részben militáns iszlámmal. A kisebbségek, mint a keresztény lakosság, diszkriminációnak és üldözésnek vannak kitéve.

Pakisztán fenn kezdődik, a legendás K2 hegycsúcson, mely Pakisztán északi határának része. A hatalmas Indus folyó Pakisztán legfontosabb ütőere. A hegyektől a sivatagon át a buja zöld növényzetig minden megtalálható.

Perzsa hódítók és arab kereskedők hozták a VIII. század elején az iszlámot erre a területre. A legmeghatározóbb volt a Mogul Birodalom a XVI-XVIII. századig, pompás palotái és mecsetjei máig a leglenyűgözőbb látnivalók. Fordulópontot a britek megjelenése jelentett. Majdnem 200 évig uralkodtak az indiai szubkontinensen. India függetlenségének kikiáltásával 1947-ben leválasztották az egykori óriás birodalom muzulmánok lakta nyugati részét – így keletkezett a mai Pakisztán.

Az ellentmondásoktól a vallási kisebbségek, a hinduk és a keresztények szenvednek leginkább. Számukat 3 millióra becsülik a 220 milliós államban, és másodosztályú polgároknak számítanak; gyakran csak az a munka marad nekik, amit a lakosság többi része nem akar elvégezni. Emiatt sokan szegénységben és kizsákmányoltan élnek. Minél erősebben határozzák meg Pakisztán társadalmát a radikális elemek, annál nagyobb lesz a kisebbségek hátránya.

A nők helyzete Pakisztánban

A pakisztáni nőknek alig van perspektívájuk, a hagyomány és a merev erkölcsi szabályok tartják őket fogva. Különösen nehéz sok keresztény lány élete – elrabolják őket, kényszerítik, hogy áttérjenek az iszlámra, vagy erőszakkal megházasítják őket. Néhányan ellenállnak.

Zarina 13 éves volt, amikor egy nap hazajött az iskolából és anyja azzal fo-

gadta, hogy férjhez fog menni. „Azt mondta nekem, hogy kapok új ruhákat, mindenféle szép dolgokat, egy nagy szobát és minden az enyém lesz.” Ám a valóság másképp nézett ki, emlékszik vissza a fiatal nő. „Rémés volt. A férjem bottal ütött. Néha 7-8 napig nem adtak enni.” Egy növédelmi szervezet segítségével sikerült Zarminának megszabadulnia ebből a kényszerházasságból.

Amna Saleem üzletasszony másként látja: „Pakisztán egy csodálatos ország a nők számára. A nők ebben az országban mindent elérhetnek, ha akarják.” „Vannak sikertörténetek, de a pakisztáni nők nagy többsége egészen más világban él” – fejt ki Susanne Preisig, az Amnesty International önkéntese. A képzés és jó munkahely csak a vagyons liberális családokból származó nők számára elérhető.

A kislányokat gyakran gyermekkorban férjhez adják. Különösen nehéz a sorsuk a keresztény lányoknak, erőszakkal átértítik és házasságra kényszerítik őket. Akinek van bátorsága nyilvánosan fellépni az erőszak ellen, az veszélyben él. 2012-ben tálib harcosok megtámadtak egy iskolabuszt és fejbélölték a 15 éves Malala nevű lányt, mert előzőleg az interneten kritizálta a lányok elleni erőszakot. Csodamód túlélte, és azóta a béke követeként és az elnyomás ellen lép fel. 2014-ben Nobel-békedíjjal tüntették ki.

A pakisztáni katolikus Asia Bibi is erősen aktív a nők védelmében. Évekig ült ártatlanul börtönben állítólagos istenkáromlás miatt. Ma Khan miniszterelnök-höz intézi szavait Kanadából, ahol politikai menekültként él: „Az iszlám békét és harmóniát tanít. Akkor hogyan lehet törvényes a vallás nevében gyakorolt erőszak keresztény lányok és nők ellen?” Asia Bibi és Malala fontos reményhordozók a pakisztáni lányok és nők számára.

Saját lábón állni

Hagyomány, kultúra és az iszlám határozzák meg Pakisztán társadalmát. A nőknek és lányoknak csak a háttérben van helyük. Különösen a keresztényeket és a más kisebbségekhez tartozó embereket szorítják ki, nyomják el és bántalmazzák. Az osztrák Pápai Missziós Művek ezért támogat egy helyi szervezetet, amely erősíti a pakisztáni

nőket. Képzések, tanfolyamok magabiztosabbá, függetlenebbé teszik a nőket, és keresztény hitüket is megszilárdítják.

A keresztényeknek gyakran csak azok a munkák maradnak, amelyeket a társadalom többi tagja nem akar megcsinálni: háztartási alkalmazott, napszámos, utcaseprő. Különösen a lányok és asszonyok szenvednek ettől a kirekesztettségtől. Hogy elkerüljék az erőszakot és a támadásokat, sok keresztény áttér a muzulmán vallásra.

A Tanzeem-e-Nau-Jawana (TNJ) nevű szervezet kiáll az elnyomott és keresztény lakosság mellett Multan egyházmegyében. Ingyenes varró, kötő, kozmetikai és számítógépes tanfolyamokat kínál a nőknek. Saima, a háromgyermekes anyja, a számítógépes tanfolyam mellett a varrótanfolyamra is jár. A tanfolyamokon tanultakkal később kereshet valami munkát. És ami még fontosabb: Saima és a többi asszony megtanulják a TNJ-nél, hogy ők mint keresztények nem kevésbé értékesek, és a képzés által esélyük van megszabadulni a szegénységtől. A TNJ csapata ezenkívül arra is buzdítja a lányokat és asszonyokat, hogy éljék meg keresztény hitüket.

Együtt és nem egymás ellen

A szabadság minden egyes ember alapvető joga. Ehhez lényegesen hozzátartozik a vallásszabadság. Sok helyen nem adják meg az embereknek ezt a jogot. Ettől főleg a vallási kisebbségek szenvednek. A katolikus egyház azért harcol, hogy „vallási dolgokban senkit se kényszerítsenek, hogy lelkiismerete ellen cselekedjék” (Dignitatis Humanae, Nr.2.). Ferenc pápa újra és újra felhívja a figyelmet a vallásszabadság megőrzésére, mert ahol vallásszabadság uralkodik, oda tud a béke beköltözni.

„A vallásgyakorlás szabadsága ... lényegében a vallásszabadság jogából ered, ami az első és alapvető emberi jog. Ezért ugyanúgy, mint az egészséget és a testi épséget a civil hatóságoknak becsülniük, védeniük és védelmezniük kell.” (Beszéd a diplomáciai testületekhez, 2021 február)

Fordította:

Szabó Bernadett

(Forrás: Missio-Info 02.2021)

Missziós lettem!

A Szent Gyermekség Műve nyári táborában idén is új tagok felavatására került sor. Felemelő érzéseiről számol be az alábbi levélben egy kisfiú.

A Szent Gyermekség Műve tagja lettem. Felavatási élményem felejthetetlen számomra. Amikor megtudtam, hogy részt vehetek ezen a különleges alkalmon a táborban, a gyomrom összeszorult, szívem hevesen kezdett dobogni az örömtől. Nagyon megtisztelve éreztem magam. Tudtam, hogy egy nagyon fontos dolog részese lehetek.

Osztályfőnököm, Bene Anasztázia tanító néni az elmúlt három évben, első osztályos korom óta, nagyon sokat beszélt a szegény gyermekek nehéz sorsáról és a misszió tevékenységéről, arról, hogy „Kis imával, kis áldozattal, gyermekek segítenek gyermekeknek.” Még az online tanítás idején is rendszeresen tartottuk a kapcsolatot, volt egy missziós

tantermünk és ott megkaptuk Sebastian atya: Az élet útján című csatornájának kisfilmjeit is.

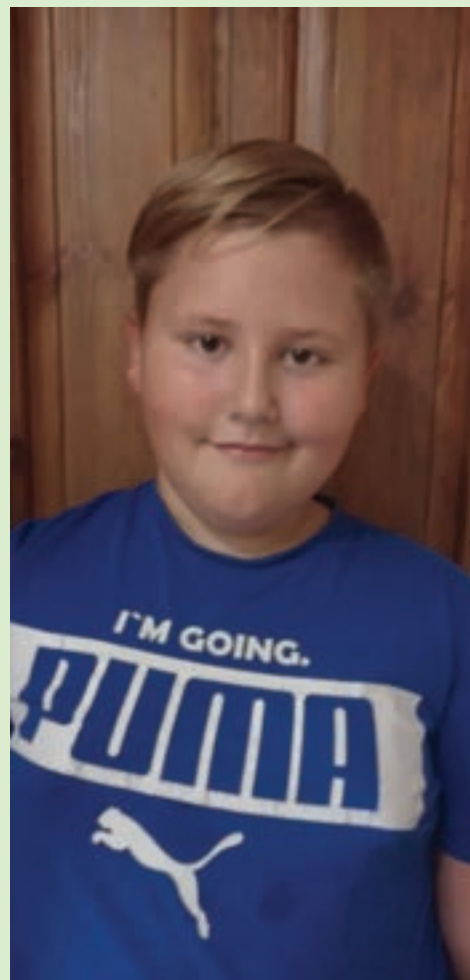
Várakozással teli időszak volt, míg el nem indultunk Budapestre. Aztán eljött a nagy nap. Az út során nagyon jól telt az idő, sokat beszélgettünk, imádkoztunk és a Szent Gyermekség Műve himnuszát énekeltük.

Mikor megérkeztünk, egyre izgatottabb kezdtem lenni. Nagy meglepetésemre kiderült, hogy 12 gyermek lesz felavatva, pont amennyi apostol volt. Amíg az avatásra készülődtünk, csak arra gondoltam, milyen nagyszerű dolog részese lehetek. A többi gyermektársammal együtt immár hivatalosan is a közösséghez tartozom, és az ígéret szerint velük együtt vállalom a napi imát és a kisebb áldozatot.

A fogadalom tétele alatt nagyon boldog voltam; kicsit új volt a szertartás, én görögkatolikus vagyok, nagyon figyeltem minden szóra, mert nagyon fontos nekem, hogy segítsen a rászoruló gyermekeket. Mai napig is nagy örömmel tölt el, amikor az avatásra és a táborban eltöltött időre gondolok.

Nagyon szépen köszönöm:

Kicsák Dávid
(Mátészalka)

Szíves figyelmükbe ajánlom a YouTube-csatornámat!

VerbitaS
712 feliratkozó

KEZDŐLAP VIDEÓK LEJÁTSZÁSI LISTÁK CSATORNÁK BESZÉLGÉSEK NÉVJEGY

Feliratkozás

Feliratkozók: ÖSSZES LEJÁTSZÁSA RENDÉZÉSI SZEMPONT

Videó címe	Hossz	Megtekintések	Állapot
Az élet útján - A siker és a hűség	3:58	205 megtekintés	6 nappal ezelőtt
Az élet útján - Az öreg király ruhája	3:38	263 megtekintés	1 héttel ezelőtt
Az élet útján - A favi és a fejze	2:43	302 megtekintés	2 héttel ezelőtt
Az élet útján - A nyúl, az őzike és a róka	4:09	394 megtekintés	3 héttel ezelőtt
Az élet útján - A koporsó és a tükör	2:48	423 megtekintés	1 hónappal ezelőtt
Az élet útján - A rizibizi története	5:26	288 megtekintés	1 hónappal ezelőtt
Szent gyermekség Műve találkozó - 2021	12:14	438 megtekintés	1 hónappal ezelőtt
Az élet útján - Amit ma megtehetsz, ne halaszd...	2:59	334 megtekintés	1 hónappal ezelőtt
Az élet útján - A tyúk és a farkas története	3:17	352 megtekintés	1 hónappal ezelőtt
Az élet útján - Liturgikus táncok 2.	5:58	218 megtekintés	2 hónappal ezelőtt
Az élet útján - Liturgikus táncok 1.	8:08	290 megtekintés	2 hónappal ezelőtt

Segítség a Reménysugár Otthonnak

Eljött a nap, amelyen adományokkal megpakolt kisbusszal Sebastian atya és segítői leparkoltak a Nógrád Megyei Reménysugár Egyesített Szociális Intézmény központjában Balassagyarmaton. Hálás emberek, az intézmény dolgozói fogadták őket.

Haladjunk szépen az események időrendjében!

A Szent Gyermekség Műve szokásos év eleji animátori találkozójára a világjárvány miatt csak online kerülhetett sor. Hiányoltuk a személyes együttlétet, de azért mosolygós arccal figyeltük egymást képernyőinken. Kisebb-nagyobb döccenőkkel, de végül is sikeresen elboldogultunk a technikával, és rátértünk megbeszélésünk fontos pontjára: kit támogassunk ebben az évben, hova kell a segítségünk leginkább?

Az eddigi évek során sok határainkon túli területre jutott el támogatásunk. Felvetődött az ötlet, hogy most maradjunk itthon, Magyarországon. Néhány esztendővel ezelőtt lakóhe-

lyem, Patak község asszonyai összefogtak, és finom házi süteményeikkel lepték meg a balassagyarmati Reménysugár Otthon lakóit. Miért éppen őket? Az intézményben dolgozó Török Istvántól, községünk lakójától, aki azóta akolitus lett, sokat halottunk az ott folyó munkáról. Házi orvosunk, dr. Czimbalmos István felesége vezette ekkor az Otthont. Mindketten, István és a doktornő is mindannyiunk számára hiteles, emberséges, munkáját szerető személynek számítottak, számítanak.

Néhányan meglátogattuk az Otthont, a gondozottakat. Bizony megrázó élményben volt részünk. A látogatás után a könnyeinket törölgettük. Emberi tragédiák, betegségek, súlyos fogyatékoságok tárultak elénk. Mégis éreztük, hogy minden nehézség ellenére szeretetteljes légkör és öröm veszi körül a gondozottakat és az itt dolgozókat. Iskolánk, a Szent Ambrus Katolikus Általános Iskola tanulói felléptek egy kedves tánccal az intézmény ünnepségén. Vidám perceket varázsoltunk az arcokra, boldogok voltunk, hogy mosolyt, jókedvet láttunk.

Megbeszélésünkön ezekre a személyes élményeimre alapozva javasoltam az Otthon támogatását. Egyetértettünk abban, hogy a gyermekeink így gyermekeket is tudnak segíteni, s egyben átélhetik a fogyatékkal élőknek nyújtott adományozás örömeit is. Sebastian atya gyűjtötte az információkat az intézményről, Török István segítségével felderítette, hogy mivel és hogyan tudunk leginkább a dolgozók és a gondozottak segítségére lenni. Miután meggyőződött arról, hogy valóban jó célt szolgálunk az Otthon támogatásával, munkához látott. Mun-

káját siker koronázta: sok jó embert sikerült megszólítani, akik örömmel adakoztak. Ki kell emelnünk közülük a vecsési Testi-Lelki Segítség Közhasznú Alapítványt és Varga Péter atyát, akik jelentős mértékben segítettek.

Sebastian atya a vásárlást és a szállítást is megoldotta, így ért célba a sok nagyértékű adomány. S mit is rejtett egész pontosan a kisbusz? Csupa-csupa hasznos eszközt, melyek használata minőségi változást hozott az Otthon lakóinak és gondozóinak mindennapjaiba. Ezek az eszközök nagyon intenzív igénybevételnek vannak kitéve, folyamatos cseréjüket az intézmény önerőből nem tudja biztosítani. Nézzük meg részletesen, mi hogyan hasznosul az adományokból! Az intézményben dolgozó Török István szavait tolmácsolom.

A szárítógép a lakóotthon életét teszi jobbá. Az itt lakó gondozottak képesek egyszerű háztartási teendők ellátására, örülnek, ha tevékenykedhetnek, ez számukra fejlesztő hatású. Így például helyben mosnak. A téli teregetés idején a folyosó labirintussá változott. Ezentúl ez másként lesz. Balesetveszélyt, rengeteg kényelmetlenséget lehet így megelőzni.

A turmixgépek óriási segítséget jelentenek a dolgozók számára. A bentlakók többsége nem ehet szilárd, darabos ételt. A konyháról megkapott ételt az ápolók teszik számukra fogyaszthatóvá. Folyékony, illetve folyékony pépes ételt kell készíteniük. A fulladásveszély megelőzése, az emésztőszervi megbetegedések miatti szükségleteknek csak így lehet megfelelni. Az étkezésben is segítségre szorulnak a gondozottak: sokan még a kanalat sem tudják megfogni. Úgy gondolom,

ezeket a tényeket ismerve, mindannyiunk számára érthető a turmixgép jelentősége.

Az épületben nincs klíma. Több helyen nem lehet ablakot sem nyitni. Árnyékolással próbálják a hőmérsékletet elviselhető szinten tartani. A nagy hőségben senki nem mehet a napra. A fekvő gondozottak számára is sokat jelentenek a kapott ventilátorok, melyek a gondozók felügyelete mellett működhetnek.

A porszívók is különleges igénybevételnek vannak kitéve. Például a szétszakadt pelenkák darabjait lehetetlenség összehesztetni. Így naponta többször kell használni nagy területen a porszívókat.

Az adományba kapott mikrohullámú sütőket is nagy örömmel fogadták. A kora délután megérkező vacsorát este már szükséges újra melegíteni. Az intézményben ehhez rezsót nem használhatnak, így marad a mikró. Nagy hasznát veszik.

A kávéfőzők a lakóotthonba kerültek.

Sebastian atya a látogatás után elmondta, hogy nem fejeződik be az intézmény segítése, további adományokkal fog még jelentkezni Balassagyarmaton. A lakók és gondozók őszinte háláját ezekkel a sorokkal is szeretném közvetíteni minden adakozó felé. Isten áldja meg a jó szívűket! Örömet szereztek a sok-sok gonddal, fogyatékkal élőknek, napjaikat vidámabbá varázsozták.

az Otthon dolgozói nevében:

Busainé Kopó Rita
animátor, Patak

Missziós tábor a Szent József-évben

A Szent Gyermekség Műve 12 éve minden évben megszervezi táborát a missziós gyermekek számára. Ez évben csak néhány napos találkozóra volt lehetőség.

Július 20-án az Isteni Ige Társasága Missziós Házában gyülekeztek a csoportok, Nyíregyházáról, Mátészalkáról, Fonyódról, Szekszárdról, Patakról és Fót-ról. Mintegy hatvan gyermek, szülővel, hitoktatókkal.

Nagy-nagy várakozással néztünk az idei találkozónk elébe, hisz a tavalyi táborunk elmaradt. Örültünk, hogy végre újra hallgathatjuk Sebastian atyát, együtt játszhatunk, beszélgethetünk, focihatunk.

Kora reggel indult a vonatunk, heten szálltunk föl Fonyódon és még hárman Balatonbogláron. Az úton senkit sem kellett szórakoztatni, mindenki azonnal megtalálta a párját, és szépen elbeszélgetett, eljátszott vele a meglehetősen hosszú úton. Volt kis késése vonatunknak, de hála Istennek így is időben ér-

keztünk és másztunk fel a dombra a rendházhoz.

Miután regisztráltunk és lepakoltunk, minden ennivalónkat kitettük az asztalra, és nemsokára nekifoghattunk az elpusztításuknak: a „tarisnyából” ebédelésnek. Ebéd után nagy játék vette kezdetét, a gyermekek kirakták Szent József puzzle-képét, az udvaron karikákkal tornáztunk, majd izgalmas cukorkakeresés következett a kertben, mely során csapatunkban igazi profik tűntek föl. A további programokra csoportunk szétszéledt, volt, aki egész délután szinte csak focizott, volt, aki pingpongozott. Jópáran kézműveskedtek és csak úgy ontották a Szent Józsefre utaló papírliliomokat, meg a szebbnél szebb képkereteket, szüleik nagy öröme.

Következő nagy közös programunk az ígértételt is magába foglaló szent-

mise volt, gyönyörű énekekkel. Tizenkét gyermeket iktatott be Sebastian atya a Szent Gyermekség Műve tagjainak sorába, ők is kis missziósok lettek. A szentmise végén Sebastian atya felhívta a figyelmünket arra, milyen fontos áldozáskor, hogy hangosan, érthetően mondjuk az Amen!-t, hiszen ezzel abbéli hitünket valljuk meg, hogy itt valóban Jézus Krisztussal találkozunk.

A szentmise után csodálatosan finom vacsorát kaptunk. Néhányan meglepődtek, mert csak az kaphatott a pörköltből, tésztából, uborkasalátából, akinek már nem maradt elemőzsiája délről – hiszen nem dobunk ki ételt. Jólesett a szeretettel készített meleg vacsora, desszertnek pedig a meglepetés-palacsinta. Ennek a történetét el is meséltem kis csapatunknak, miszerint az előző héten bárki gyónt Sebastian atyánál, az palacsinta-sütést kapott penitenciának... – vajon a mennyiség a bűnök súlyosságától vagy számától függött??? Az esténk tábor-tűzzel zárult, aztán hamarosan csend borult a házra, hiszen már tíz óra elmúlt, senkit sem kellett altatni.

Másnap reggeli és Túró Rudi osztás után meghallgattuk Sebastian atya előadását Szent Józsefről, amiben engem két dolog fogott meg. Az egyik, hogy

mivel a Szűzanya annyira előtérben van egyházunkban, szegény Szent József „munkanélküli”. Ezért Sebastian atya arra buzdított bennünket, nyugodtan forduljunk kéréseinkkel Szent Józsefhez, mert ő erős, és szívesen segít. A másik, hogy az atya végig kérdezte a gyermekeket, ki mennyire fogad szót a szüleinek. Érdekes volt, hogy milyen nagy hangsúlyt helyezett az édesapa iránti tiszteletre és az engedelmes-ségre. Ezt szépen meg is magyarázta a gyermekeknek: egy szülő mindig jót akar a gyermekének, épp ezért az a legnagyobb öröme, ha a gyermek szót fogad neki. Arról is beszélt, hogy nagyon fontos szerepet játszanak a szüleink az életünkben.

Az előadás után egy kicsit mesélt jelenlegi projektünkéről is, a balassagyarmati Reménysugár Otthonról, hogy mit tapasztalt, hogyan, milyen nehéz, sokszor embertelen körülmények között élnek ott a gyermekek. Erről aztán kis csoportokban beszélgettünk, szüleinkről is és a segítségnyújtás lehetőségeiről is.

Tízóraira csodafinom dinnyét kaptunk, majd a délelőtti további részét mindenki kedvére tölthette focival, beszélgetéssel, kézműveskedéssel, játékkal. Délben szentmisével zártuk együttlétünket. Jó volt együtt lenni, és amikor a végén megáldottuk a születés- és névnaposokat, úgy éreztem, a Szentlélek ott van közöttünk. Ezután még egy nagyon finom ebédet kaptunk, a végén óriási tortával. Nem sokkal ezután mi már indultunk is, éppen elértük a csatlakozásunkat, így a fonyódi vonatot is. Visszafelé is jó volt a hangulat, de mikor Székesfehérváron már több mint fél órája várakoztunk, kezdtünk kicsit unatkozni. Ekkor jutott eszünkbe Sebastian atya buzdítása, hogy nyugodtan forduljunk kéréseinkkel Szent Józsefhez. Így is tettünk, és öt percen belül indult tovább a vonat... kár, hogy nem jutott előbb eszünkbe. Hála Istennek épségben mindnyájan hazaértünk. Lelkesen készülünk a szeptemberre, hogy újra induljanak a találkozók, és remélhetőleg a közös projektjeink – amihez a táborban gyűjtöttünk jó pár ötletet animátor társainktól. Hálásan köszönjük ezeket a felejthetetlen napokat Sebastian atyának, a verbitáknak, animátor barátainknak, a szakácsainknak, zenészeinknek és mindenkinek, aki ezt a találkozást lehetővé tette.

Kovács Orsolya
animátor, Fonyód

Fény a sötét világban

Látogatás az etiópiai Gonder városában működő Szent Raphael vakok iskolájában.

A kis diákoknak már nagyon fiatalon meg kell tanulniuk egy olyan világban tájékozódni, amelyet nem is látnak. Pedig a vakság a legtöbb esetben elkerülhető lenne.

Amikor a hétéves Tibebe diáktársaival együtt kimegy az iskolaudvarra, nem röpködnek focilabdák a levegőben, és nem is fogócskázik senki. Az iskola előtti szürke téren csak zörgést hallani, amelyet a fehér botok okoznak a betonfalainak ütközve. Nekik még szokatlan dolog egyedül, csak a bot segítségével mozogni. Némelyek lassan haladnak, kis lépésekkel, mások túl magasra emelik a botot, miközben ide-oda mozgatják. Így hát véletlenül egymásnak mennek, vagy nekiütköznek a kis lépcsőnek, mert a botjuk nem figyelmeztette őket időben

az akadályra. Tibebe van egy kis előnye barátaival szemben, ő még többé-kevésbé felismeri a körvonalakat, de a fehér bot mégis segít neki, hogy biztonságosabban közlekedjen.

Vajon milyen lehet, ha nem látja az ember a környezetét? Akár születésétől vak valaki, akár egy betegség következtében vakul meg – aki nem lát, a többi érzékszervére van utalva, más képességeket kell kifejlesztenie. És függ attól, a társadalom mennyire kész arra, hogy helyet adjon a gyengén látóknak. Egy olyan országban, mint Etiópia, ahol a fogyatékos embereket diszkriminálják és a saját családjuk is rejtegeti őket – ez különös kihívást jelent.

A Szent Raphael iskola, amelyhez internátus is tartozik, megoldást jelent mindazok számára, akik vakságuk miatt nem mehetnek állami iskolába. „A vakság Isten átka – ezt hiszi a mi társadalmunk” – mondja Tsige Habtemariam

szerzetesnővér, az iskola igazgatója. „Ez a vélemény még nagyon elterjedt, de már látunk javulást.” Egyre több szülő szeretné gyermekét a vakok iskolájába küldeni, igaz, főleg a fiúkat támogatják, így az iskola 73 tanulójának csak egyharmada lány.

Az iskolaépület egyik kis termében ül két fiatal nő egy asztalnál és ujjaiukkal tapogatva olvasnak egy füzetből. Egyikük, a 18 éves Amarech Fekad, 5 éves kora óta lakik az iskolában. Szülei hozták ide, amikor megvakult. „Egy betegség következtében vesztettem el látásomat” – mondja Fekad. Hogy mi volt ez a betegség, nem tudja. Ezzel szemben pontosan emlékszik, hogy néztek ki egyes helyek. A folyóra, a színekre is emlékszik, és az állatokra, amelyeket őriznie kellett. Mikor elvesztette látását, az szörnyű és szomorú volt, de vakként is megtanult a nehézségekkel megküzdni.

Fekad az ország történelméről olvas éppen, minden érdekli, ami a politikával és a kultúrával kapcsolatos. „Etiópia hagyományos ország, a vallás és kultúra szempontjából nagyon sokrétű” – mondja. Ám sok a probléma is, éppen a különböző etnikumok között. A legutóbbi politikai átalakulást izgalommal követte. „Fontos, hogy az ember kiálljon jogaiért, de valódi demokráciát kialakítani nem lesz könnyű. Szeretek a médiából új információkat szerezni” – mondja. Fekadot minden érdekli, amit a hírekben hall.

Jogot szeretne tanulni és ügyvéd akar lenni. Dönthetett volna még földrajz, történelem, nyelv- vagy társadalomtudomány mellett is. Csak orvosi és mérnöki képzettséget nem lehet a vakoknak szerezni. A tanrend hasonlít a többi iskolára, csak az olvasás és írás különbözik természetesen. A Braille-abc, amely világszerte használatos a vakok számára, alkotja az alapokat. „Először az amhara vakírást tanuljuk meg, aztán az angolt” – magyarázza a 19 éves Marye Kawssai. Ő is jogot szeretne tanulni, hogy javíthasson az emberi jogok helyzetén az országban. „Tulajdonképpen én nem érzem magam diszkriminálva – legalábbis itt az iskolában nem” – mondja.

Ha megkérdezik Amarech Fekadot, vajon hiányzik-e neki valami azért, mert nem lát, inkább kis kívánságai vannak: szívesen megnézne filmeket és használná a facebook-ot. Azonkívül nem minden könyv van meg vakírással, ami érdekelné őt. Aztán eszébe jut még valami: „Egyszer az életben szeretném Lalibelát látni” – mondja. A XII. századi híres sziklatemplomok az etióp ortodox keresztények legszentebb helyei közé tartoznak.

Sok tanuló már nagyon fiatalon a katolikus nővérek iskolájába kerül. Meg

kell tanulniuk az önbizalmukat fejleszteni. Sokan nagyon szegény családból jönnek. A tanulás mellett van lakhatási lehetőségük és van mit enniük. Az igazgatónő szerint azt a legnehezebb elfogadni, hogy a legtöbb esetben meg lehetett volna előzni a megvakulást. „A probléma az, hogy hiányzik a higiénia és olyan szembetegségek vannak, amiket nem kezelnek.”

Minden ilyen probléma forrása a szegénység. Aki nem tud tiszta vízhez jutni, az megbetegszik. Akinek nincs pénze orvosra, beteg marad. Ehhez jön még, hogy az orvosi ellátás gyakran egyszerűen hiányzik. A WHO szerint Etiópiában 10 000 lakosra kevesebb mint egy orvos jut. Németországban ez a szám 35. A Szent Raphael iskolába hetente jön orvos és megvizsgálja a gyermekek szemét. „Azonban meggyógyítani már nem lehet senkit” – mondja Tsige Habtemariam nővér. A kis Tibebe hamarosan el fogja veszíteni látását. Ezért be van kötve a szeme, így tanulja a vakírást. „Jobb, ha minél hamarabb megszokja, milyen lesz az élete egyszer” – mondja Yeshi Yitna nővér, a tanítónője.

Fordította: **Szabó Bernadett**
(Forrás: missio magazin)

A tanulás célja a béke

Teljes egyetértésben ül egy keresztény és egy muzulmán lány egymás mellett – éppen Izraelben ez nem magától értetődő. Mivel a kapcsolatok az egyes vallások között ennyire feszültek, a Salvator-iskola a békét keresi.

Nayroz és Roaa egy kettészakadt országban élnek. A két tizenhétéves lány az autóbombáktól, merényletektől vagy háborútól való állandó félelemmel együtt nőtt fel. Most is attól tartanak, hogy a konfliktus kiéleződik. „Izraelben vannak olyan emberek, akik nem akarják, hogy a konfliktusoknak vége legyen” – mondja Nayroz, a keresztény leány. Barátnője, Roaa muzulmán, és meg van győződve: „Csak akkor tudunk véget vetni az ellentéteknek, ha elfogadjuk, hogy különböző vallásunk ellenére ugyanazokkal a jogokkal és kötelességekkel rendelkezünk.” Nayroz és Roaa Názáretben élnek Izrael északi részén. Mindketten a Salvator-iskolába járnak, amelyet a Salvator nővérek vezetnek. Az iskola „A tanulás célja a

béke” szlogennel reklámozza magát – itt keresztények és muzulmánok együtt tanulnak. A kerekén 1500 tanuló naponként gyakorolja a következő erényeket: nyitottság, vallási tolerancia és az értékek megbecsülése a másik emberben – Izrael polgáraként mindenkinek hozzá kell járulnia a békéhez. Roaa, Nayroz és barátnőjük, Celine megbecsülik az iskola különleges jellegét. Óvodától kezdve minden korcsoport képviselője megtalálható itt, ennek megfelelően élnek az élet az osztályokban, folyosókon, udvaron. A tanítás a tanulók véleménye szerint érdekes, és magas arányban végeznek sikeresen, a tanulók legalább 95 százaléka leérettségizik. Az állami iskolákban ez az arány csak 57 százalék. Azoknak a tanulóknak, akik érettségi

nélkül hagyják el az iskolát, Izraelben nincs jövője.

A tanulók 85 százaléka keresztény, a muzulmánok aránya 15 százalék. A tanárok és más dolgozók között is vannak keresztények és muzulmánok. A tanítás mellett sok és különféle tevékenységet ajánlanak a tanulóknak – sport, zene, vallási és szociális ismeretek. Mivel sok családban mindkét szülő dolgozik, az iskola reggel 7-től este 8-ig nyitva van, és a tanulók a tanítás befejeztével ott tölthetik a szabad idejüket, felügyelet alatt és aktívan.

Az állami iskolákkal szemben a rendi iskolának fontos célja, hogy támogassák a gyenge teljesítményű gyermekeket. Szakmai és intenzív segítséssel érik el, hogy a gyengék felzárkózzanak.

Klara Berchtold nővér (aki a rend elveit képviseli az iskolában) számára fontos, hogy egy tanulót se utasítsanak el anyagi gondok miatt. A szülők egyharmada nincs abban a helyzetben, hogy ki tudná fizetni a tandíjat részben vagy egészben. Az iskola és a rendi közösség támogatja az anyagilag rászoruló tanulókat.

A vezető nővér ragaszkodik ahhoz, hogy testi és szellemi fogyatékos gyermekeket is befogadjanak. „Ma három fogyatékos gyermekünk van. Az integráció annál jobban sikerül, minél korábban kerülnek hozzánk a gyermekek és így belenőnek az iskolai közösségbe” – mondja.

Ezekben a hetekben fejezi be az egyetemet az iskola egyik volt tanulója, akit szülei annak idején alacsony növése miatt évekig elrejtettek. Ma ez a lány egy öntudatos fiatal nő, aki most szakmai karriert akar csinálni, mondja Klara nővér.

A szerzetesnő büszke arra, hogy sok tanuló önként vállal közösségi feladatokat. Csak így működhet egy iskola, ahol 1500 gyermek tanul. Magától értetődik, hogy az idősebb tanulók segítenek a fiatalabbaknak. A tizedik és tizenegyedik osztályban – ahova Roaa, Celine és Nayroz járnak – minden tanulónak kötelező a szociális szolgálat, amelyet a közelben levő szociális intézményekben kell abszolválniuk.

A Salvator-iskola nemcsak keresztény, hanem zsidó és muzulmán zarándokhelyekre is szervez iskolai kirándulásokat. Ha konfliktusok támadnak a felekezetek között, a tanítás folyamán beszélnek ezekről.

Az iskolaigazgató, Awni Batish szerint fontos, hogy a gyerekeket türelemre és kölcsönös tiszteletre neveljék, így felnő egy olyan generáció, amely továbbfejleszti az országot.

Az állam azonban nem támogatja a keresztény iskolákat. Klara nővér attól tart, hogy nyilvános iskolákká akarják átalakítani őket, hogy átvehessék az ellenőrzést a tanrend, a tanítók és az épületek fölött. Ha nem lesz többé keresztény iskola Izraelben, a keresztények el fogják hagyni az országot, mert a vallásos nevelés hozzátartozik az identitásukhoz.

Klara nővér hangsúlyozza: „Az iskola vezetése nem lehet többé a szerzetesek feladata. Nekünk más karizmánk van”. Mégpedig: a kereszténységet megélhetővé tenni, a társadalom iránti felelősséget erősíteni, békét teremteni. „Minden este azért imádkozom, hogy véget érjenek a konfliktusok Izraelben” – teszi hozzá végül.

Fordította:
Szabó Bernadett
(allewelt)

Köszönet a keralai segélyszervezettől

Köszönő levél érkezett a magyarországi Pápai Missziós Művek (PMM) részére a Covid-19 járvány áldozatainak a keralai Calicut, Wayanand és Malappuram régiókban nyújtott létfontosságú támogatásért

Igen Tisztelt
Benvin Sebastian Madassery!

Szeretetteljes üdvözlőket küldik a Jeevana CDS (Calicut Diocese Social Service Society = észak-keralai segélyszervezet) tagjai. Mindenekelőtt az Úr örömét és áldását szeretném küldeni valamennyiüknek.

Közeledik a Calicuti egyházmegye centenáriuma, ezért szeretnénk, hogy ennek a területnek a szegény és perifériára szorult lakosai is a fenntartható fejlődés szilárd talajára állíthassák az életüket. Nagy örömmel és mély hálával emlékezem meg a magyarországi PMM által nyújtott anyagi támogatásról, mely a malabár régió missziós egyházmegyéjében élő emberek szociális helyzetének javulását segítik.

A magyarországi PMM támogatása valóban csodás. Örömmel igazolom, hogy az időben érkezett támogatással nagyon sok hasznos segítséget tudunk nyújtani a koronavírus-járvány áldozatainak. A projekt egyes eseményeiről készült fényképek bizonyítják a kapott segítség precíz megvalósítását. Az Önök szolgálata és hozzájárulása dicséretre és elismerésre méltó.

Egyházmegyénk püspöke, Msgr. Dr. Varghese Chakkalakkal, a paptestvérek, a szerzetesnővérek és a laikus segítők, valamint a megajándékozottak nevében is szeretne őszinte köszönetet mondani az egyházmegyénknek nyújtott nagyvonalú támogatásért. Bár nagyon elszomorított a járvány okozta szánalmas helyzet, de az Önöktől érkezett nagyszerű támogatás és annak eredményei

megegyeztetették hitemet az isteni gondviselésben, amely az Önök társasága által jutott kifejezésre. Hálás köszönetem a magyarországi PMM verbita igazgatójának, mélyen tisztelt Benvin Sebastian Madassery SVD atyának és a társaság valamennyi nagyra becsült tagjának, valamint az egyházmegye tiszteletre méltó vezetésének és természetesen a jószándékú jótévedőknek, akik lehetővé tették a csodálatos anyagi támogatást az elmaradott malabár régióban élő szegények számára.

Köszönöm irántunk tanúsított érdeklődésüket, és biztosítjuk Önöket szüntelen imáinkról és erkölcsi támogatásunkról. Eszembe jutnak Dr. Dag Hammarskjöld néhai ENSZ-főtitkár sza-

vai: „Mindenért, ami ti voltatok nekünk, köszönet! És mindenért, ami nekünk lesztek. Ámen.” Urunk Jézus Krisztus óvja Önöket; és áldja meg mindnyájukat gazdagon a Szentatya, Ferenc pápa látogatásakor a közeli jövőben.

Imádkozunk, hogy a pápa zarándoklata szeretett országukban erősítse hitüket Jézus Krisztusban és az Ő Jegyesében, az Anyaszentegyházban Magyarországon. Kérjük az Önök áldását és további támogatását, valamint az együttműködést missziós egyházmegegyenkel Calicutban.

Őszinte tisztelettel, Jézus Krisztusban

Fr. Alfred V.C
igazgató
CALICUT DIOCESE SOCIAL
SERVICE SOCIETY

Fr. Alfred V.C

A nélkülözhetetlen víz

A verbita rend Togo-Benin tartományának kérésére egy artézi kút fúrását és szivattyú felszerelését támogattuk.

A togói verbita tartomány két nyugat-afrikai országból áll: Togóból és Beninből. A provinciához 11 plébánia és 5 intézmény tartozik Togóban és 4 plébánia Beninben, valamint az új, apessitói farm.

Apessito Lométől, Togo fővárosától 20 km-re van északnyugatra. A korábban vidékies terület manapság inkább lakóövezet. Az ország északi részéről vándoroltak az emberek a fővárosba munkalehetőséget keresve. Többnyire alacsonyabb osztályból származó családok élnek itt.

2002-ben a togói verbita provincia földet vett Apessitoban és hagyományos gazdálkodásba kezdett: kukori-

ca-, jamgyökér-, maniókatermesztés. A tartományi tanács elhatározta, hogy fejlesztik a farmot, amihez verbita testvérek állandó jelenléte is szükséges volt. Azóta a farm lassan agro-ökológiai farmmá fejlődött.

A verbita rend 4 missziós ágazata közül az egyik a JPIC (Justice, Peace and Integrity of Creation – azaz Igazságosság, Béke és a Teremtés megőrzése). A környezeti kihívásokat és a klímaváltozást, az erdők pusztulását és ezek társadalomra gyakorolt hatását tekintve, azt tervezik, hogy növelik a tudatosságot az emberekben nemcsak szavakkal, hanem tettekkel is. Az említett projekt keretében az emberek tanúságot tehetnek a JPIC-ben rejlő értékekről, látva, érezve és megtapasztalva az előnyöket, és segíthetnek enyhíteni a mulasztások következményeit, amelyek károsítják a környezetet.

A projekt alkalmat nyújt arra, hogy megtanítsák az embereknek a gazdálkodás régi és új gyakorlatát, valamint a mindennapi mezőgazdaságban rejlő kockázatot. Felhívja a figyelmet a környezetvédelem szükségességére és növekvő tudatossággal vesz részt közös otthonunk, a Föld megőrzésében.

Már 2019 óta élünk ezen a farmon, az ivóvíz szűkösségével nézünk szembe. Van egy 12 méter mély kút a farmon. Mivel felszíni víz, nem iható. Nyár elején a kút kiszárad. Ez az egyetlen vízforrás a verbita közösség tagjai, a farmon dolgozók és a farm körül élők, valamint a farm állatai, madarai és növényei számára.

A farm fejlődő szakaszban van. Jelenleg van egy sertéstelep, baromfiudvar kacsával, libával, csirkével, gyöngytyúkkal, pulykával. Ezek mind ettől az egy vízforrástól függenek. Idén elkezdtük a biozldség- és gyógynövénytermesztést. A környezetvédelem részeként több mint 325 fát és 70 gyümölcsfát ültettünk ebben az évben.

Kitűnt, hogy szükség van egy új, nagy, állandó vízhozamú kútra, melyből a farm vízellátása biztosítható. A projektet három részletben tervezzük megvalósítani: az elsőben vízelemzés, a helyszín pontosítása és megvalósíthatósági tanulmány; a másodikban a furat kifúrása; a harmadikban a vízvezetékrendszer kiépítése és az elektromos szivattyúrendszer bekötése, amely felpumpálja a vizet a tartályba.

Az artézi kút 20 m³ vizet tud óránként szolgáltatni. Ez a projekt lehetővé teszi az ivóvízellátást a verbita farm közössége, a munkások, a környéken élő emberek, valamint az állatok, zöldségek és fák részére.

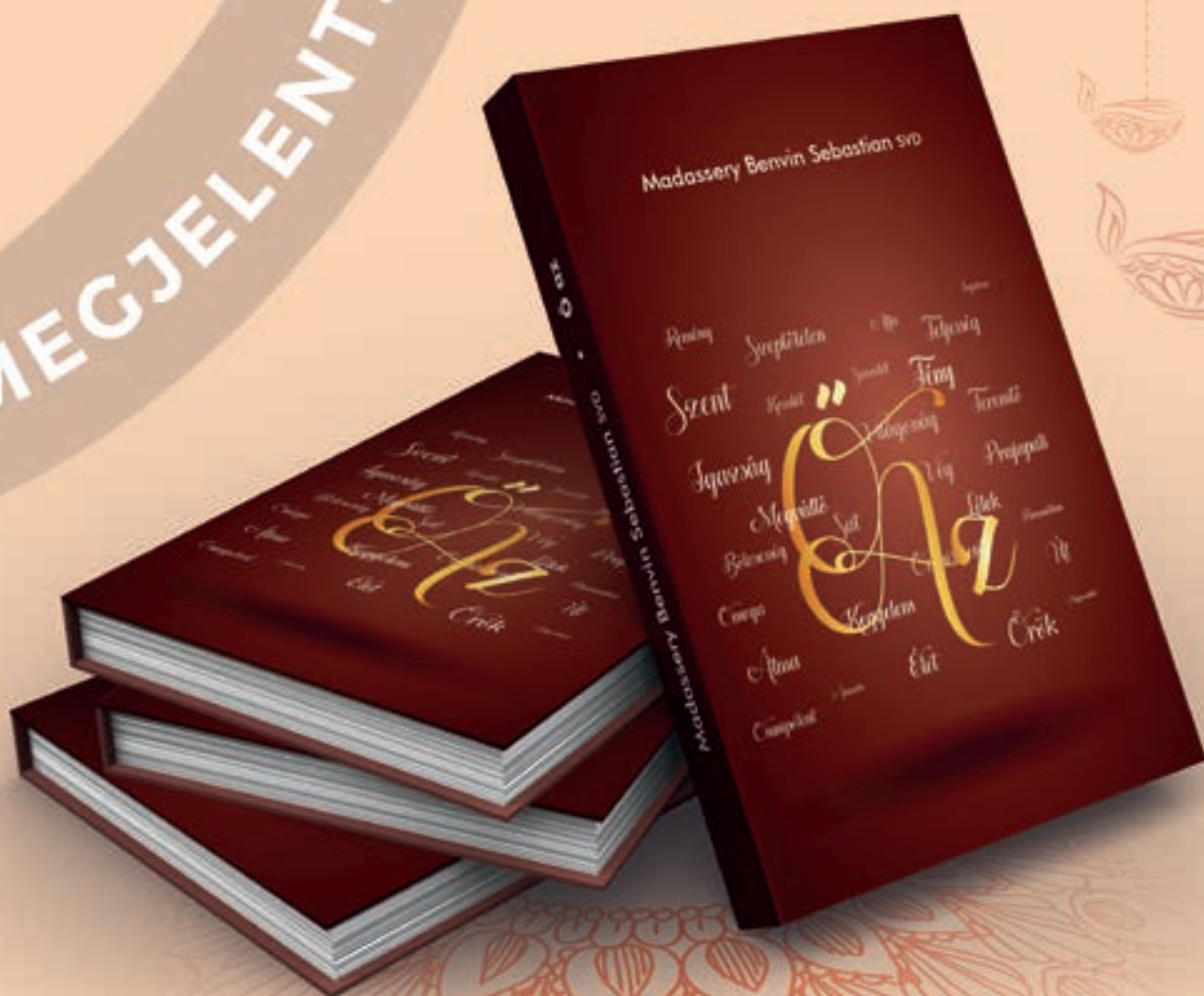
Személy szerint megköszönöm mindannyiuknak, hogy részt vesznek misszióinkban. Kérjük Önöket, imádkozzanak értünk és missziós működésünkért. Természetesen Önöket is imáinkba foglaljuk. Isten áldja meg Önöket!

Fr. Narippara Binu Paul SVD

Tartományi gazdasági vezető, Togo

MEGJELENT!

**Legrégebbi és legfontosabb hindu könyvek a Védák.
Miről szólnak igazán? • Mi a bennük rejlő üzenet?
Van-e benne keresnivalója a keresztényeknek?**

Ezekre a kérdésekre ad választ
Madassery Benvin Sebastian SVD

„Ő az” című
legújabb
könyve!

MEGVÁSÁROLHATÓ:

• Pápai Missziós Művek irodájában
1223 Budapest, Jókai M. u. 14.
pmmmisszio@gmail.com • +36 1 226 4610

• Mária Könyv és Kegytárgy Üzlethálózatban
Bp. V.ker., Kossuth L. u. 1. (Kárpátia udvar)
Bp. XI.ker., Karinthy F. út 9.

A szerző első kötete
még megvásárolható
a kiadónál.